

rovněž ve své funkci úřadu odvolacího. Ustanovuje-li pak čl. 8 org. zák. č. 125/1927 Sb. v čl. 8 odst. 2 všeobecně a bez rozdílu, že z rozhodnutí zemského úřadu jako odvolacího není další odvolání přípustno, dopadá toto ustanovení na všechna rozhodnutí, jež vydává zemský úřad ve své funkci úřadu odvolacího, tedy také na rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav, jenž byl u něho učiněn jako u úřadu, který dříve již rozhodl o odvolání u něho podaném jako úřad odvolací, takže i o návrhu na navrácení v předešlý stav rozhoduje s platností konečnou.

Je pravda, že podle 4. odst. § 85 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. z rozhodnutí, jímž se návrh na navrácení v předešlý stav zamítá, lze se odvolati. Při tom nutno však uvážit, že základní zásady řízení správního jsou vytčeny v org. zák. č. 125/1927 Sb., na základě jehož čl. 10 jest cit. vlád. nařízení vydáno. Z úvahy této pak plyne, že ustanovení 4. odst. § 85 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. má zřejmě na mysli jen ty případy, kdy odvolání, jež zde připouští, jest přípustné i s hlediska zásad vytčených v čl. 8 zák. č. 125/1927 Sb. Opačný výklad, že je možno se odvolati z rozhodnutí zamítajícího návrh na navrácení v předešlý stav vždy, odporoval by zásadám, vysloveným v čl. 8 cit. zák., zejména pak základní zásadě, že z rozhodnutí zemského jako odvolacího úřadu další odvolání přípustno není, a vedl by k důsledkům zajisté nezamýšleným, neboť strana ze zamítavého meritorního rozhodnutí zemského úřadu jako odvolacího odvolati by se nemohla, kdežto ze zamítavého rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav, vydaného tímž úřadem jako odvolacím, odvolati by se mohla. Tím nastala by taková zřejmá nesrovnalost, ze které vyplývá nesprávnost onoho výkladu. Nss je proto názoru, že rozhodnutí zemského úřadu o žádosti za navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k podání opravného prostředku proti výměru zemské úřadovny pro dělnické pojištění na Slov. v Bratislavě ve věcech úrazového pojištění je konečné (srov. také nál. Boh. A 10.593/33). Právní poučení obsažené v rozhodnutí I. stolice, dovolávající se předpisu 4. odst. § 85 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. o přípustnosti odvolání, bylo tedy nesprávné.

Podle toho, co bylo shora uvedeno, nebylo ministerstvo soc. péče příslušné, aby v tomto sporu, v němž zemský úřad v Bratislavě vydal své rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav z 21. prosince 1931, tedy již za účinnosti org. zák. č. 125/1927 Sb., o odvolání, podaném z jeho rozhodnutí, věcně rozhodlo. Jestliže tak učinilo přece, místo aby odvolání odmítlo jako nepřípustné a učinilo z moci úřední jen opatření, aby v rozhodnutí tom bylo dáno správné poučení, že je konečné, vzhledem k tomu, že nesprávné právní poučení nemůže býti straně na újmu (§ 71 odst. 2 vl. nař. č. 8/1928 Sb.), octlo se svým postupem v rozporu s platným právním řádem, osobivši si kompetenci, jež mu po zákonu nepřísluší. Nař. rozhodnutí bylo proto zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.578.

Závodní výbory. — Řízení správní: I. Při hromadném propouštění zaměstnanců z důvodů, ležících mimo individuální poměr pracovní, nemá závodní výbor právo odporu podle odst. 2 § 3 lit. g) zák. o záv. výborech č. 330/1921, směřující proti propuštění jednotlivých za-

městnanců. — II. Otázku, zda písemný výrok rozhodčí komise podle zák. o závodních výborech, odpírající meritorní rozhodnutí o vzneseném k ní odporu závodním výborem, musí obsahovati i důvody rozhodovací, nelze posuzovati podle § 70 spr. ř. č. 8/1928, nýbrž podle § 417 civ. proces. řádu.

Řízení před nss-em: III. Rozhodnutí, jímž správní úřad odpírá o soukromoprávním nároku rozhodnutí vydati, není vyloučeno z kompetence nss-u, i když meritorní rozhodnutí o nárocích práva soukromého jeho kognici podle § 105 úst. list. a zák. č. 217/25 nepodléhá.

(Nález ze dne 5. prosince 1934 č. 16.818/33.)

Prejudikatura: ad I. a III. Boh. A 11.330/34 a tam uvedená.

Věc: Závodní výbor firmy Fr. B. a spol. v P. proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech v Praze o propuštění dělníků.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžující si závodní výbor podal u rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v Praze stížnost proti propuštění 8 dělníků v závodě déle než 3 roky zaměstnaných. Rozhodčí komise nálezem z 3. července 1933 nevyhověla stížnosti záv. výboru, poněvadž s ohledem na celkový počet zaměstnanců v závodě a počet dělníků z práce propuštěných zřejmě šlo o propuštění hromadné, při němž záv. výbor má toliko právo spolupůsobiti hlasem poradním, a nikoliv právo stížnosti, jako při propuštění jednotlivců. Následkem toho není rozhodčí komise v tomto případě příslušnou k dalšímu jednání podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech č. 330/21.

Maje rozhodovati o podané stížnosti do uvedeného nálezu rozhodčí komise, musil nss v prvé řadě dbáti své vlastní kompetence a za tím účelem zjistiti pravý obsah nař. rozhodnutí. Rozhodnutí ono uvádí v enuciátě, že stížnosti záv. výboru se nevyhovuje, kterážto dikce zdála by se nasvědčovati tomu, že nař. rozhodnutí je meritorním rozhodnutím o stížnosti záv. výboru, avšak z důvodů nař. rozhodnutí je patrné, že rozhodčí komise nevyhověla stížnosti záv. výboru proto, poněvadž se nepokládala za příslušnou o stížnosti záv. výboru dále jednati, a že tudíž vlastně stížnost záv. výboru pro nepřislušnost svoji odmítá.

Proti rozhodnutí takovému, odpírajícímu meritorní rozhodnutí o stížnosti záv. výboru, je zajisté stížnost k nss-u přípustná, třeba meritorní rozhodnutí samo podle konstantní judikatury tohoto soudu by jako rozhodnutí úřadu správního o nároku práva soukromého jeho kognici podle § 3 lit. a) zák. o ss nepodléhalo. Neboť jen rozhodnutí úřadu správního o nárocích práva soukromého je vyloučeno z kompetence nss-u podle § 105 úst. listiny a zák. č. 217/25 Sb., nikoliv ale rozhodnutí takové, jímž správní úřad odpírá o soukromoprávním nároku rozhodnutí vydati, jak je tomu v daném případě (srov. nál. Boh. A 11.330/34). Dlužno proto zkoumati, zda rozhodčí komise právem odepřela o věci rozhodnouti.

Žal. úřad neuznal svoji příslušnost k rozhodování proto, poněvadž v případě, který zavdal záv. výboru podnět ke stížnosti, šlo o propuštění hromadné. Stížnost proti tomu namítá, že hromadné propuštění nikterak nevyklučuje ochranu zaměstnanců podle 2. odst. § 3 lit. g) zák. o záv.

výborech, ježto tato má místo i při propuštění hromadném. Nesprávnost tohoto názoru dovodil podrobně nss již v cit. nál. Boh. A 11.330/34, v němž dospěl k názoru, že při hromadném propuštění zaměstnanců z důvodů ležících mimo individuální poměr pracovní nemá závodní výbor vedle hlasu poradního ještě právo odporu podle odst. 2 § 3 lit. g) zák. o záv. výborech, směřující proti propuštění jednotlivých zaměstnanců. Na důvody tohoto nálezu se zde podle § 44 jedn. řádu odkazuje. Jestliže podle toho žal. úřad právem odepřel pro svou nepřislusnost o věci rozhodovati, nemůže býti nějakou vadou, když dále nezkoumal, zda jsou zde předpoklady pro to, aby stížnosti v meritu bylo vyhověno, a je proto stížnost záv. výboru v tomto směru bezdůvodnou.

Stížnost dále namítá, že žal. úřad neuvedl žádný důvod pro svůj názor, že v tomto případě jde o propuštění hromadné, ačkoliv § 70 vl. nař. č. 8/28 výslovně stanoví, že v každém rozhodnutí musí v odůvodnění býti shrnuty výsledky řízení a právní posouzení věci, případně i úvahy, jež rozhodovaly při oceňování důkazů. Výtka ta je bezdůvodná. Stížností citovaný předpis vztahuje se pouze na řízení, které provádějí ve věcech náležejících do působnosti politických (státních, policejních) úřadů úřady v tomto předpisu dále sub 1, 2 a 3 uvedené. V daném případě však nešlo o věc náležející do působnosti politických úřadů a rozhodčí komise podle zákona o záv. výborech nepatří také mezi úřady v tomto předpisu uvedené. Stížnost mohla by pouze vytýkati, že vzhledem k ustanovení § 26 odst. 7 zák. o záv. výb. a § 35 odst. 2 vl. nař. č. 2/1922 Sb. nebylo vyhověno předpisu § 417 civ. proces. řádu, jenž ustanovuje, že písemné vyhotovení rozsudku musí obsahovati rozhodovací důvody, ale i ta výtka byla by bezdůvodnou, neboť nař. rozhodnutí uvádí, že šlo zřejmě o propuštění hromadné vzhledem na celkový počet zaměstnanců v závodě a počet zaměstnanců propuštěním dotčených. Nař. rozhodnutí tedy důvody rozhodovacími opatřeno je. Poněvadž pak o celkovém počtu zaměstnanců v závodě před propuštěním (34) a počtu zaměstnanců propuštěných (8) nebylo sporu, jde vlastně o pouhé skutkové hodnocení žal. úřadu, které nss blíže přezkoumávati nemůže.

Č. 11.579.

Stavební právo. — Řízení správní. — Řízení před nss - em (Slovensko): Výměr okresního úřadu, vyřizující odvolání proti rozhodnutí obecního zastupitelstva, vydanému podle § 169 odst. 4 a 5 stav. statutu býv. župy nitranské č. 31.530/11 adm. ve věci příspěvku na zřízení chodníku, není za účinnosti čl. 8 zák. č. 125/1927 konečným.

(Nález ze dne 5. prosince 1934 č. 16.877/33.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 11.171/34.

Věc: Jan D. a spol. v P. proti okresnímu úřadu v Prievidzi o příspěvek na zřízení chodníku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.